

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

1 2 3 4 5 6 7

Ղալաթիոյ եկեղեցիին բակին մէջ, տօնի հանդիսութեան օրով: Բաղուէթին մը առջին օրին, ամէն տեսակ, ամէն հասակէ կանցնի իր զոռնոյ չաբունակա: Մը բարձր կանգնաւ, արարչ չարք մը իր զորոյցի անցքէն մինչեւ եկեղեցւոյն դուռը: Կոյր անկար, կար, դօսաբեւալ, ամէնքն ալ հոն եկան: Եւ ամէնքն ալ իրենց յատուկ աղագիտելիքն ու ամէնքն ալ պաղպտաղիցի դէմքով մը ձեռքերնին երկարած հաւատացեալսն երեսներունք կը մտնէին կիլիկն անդադար:

Անկիւն մը, զոռն քրիւն տակ, ինչ ձեւէ երեւոյթով, եւ զրդիկանքն ամէն պատասարած մտքով մը, աչքով կտրդէմքով տխուր, աշնան անձրևիւ մը պէս մխուր, սմբած կեցած է, լուռ, անխուսելի: Կը զարմանաւ որ ինչպէս չէ պտտար իր զոռնիկան կոչը, միւսներուն պէս ուրունք մեկնեոյն կարգին վրայ, իրմէ վեր կտու իրմէ վար, ահարկն պայծառուն մը ձգած են իրենց «զլմացէ՛ք, ողորմեցէ՛ք» ինքնով:

[illegible]

Կը մօտենամ իրենս
Զրկիւնքներէ, մշտապէս զրկանքներէ
չորրորդ մարմին մը՝ որ կարծես պղտիկ
նշովի մը կը սպաւէ խնայու. նամար ի՜նչ
քին լլայ, տառաջգնիրու պէս, կնճիւննրու
չարք մը, ցաւաղին քեւեռաւորներն՝ որոնք
վշտառութենա՝ ամբողջ պատմութիւն մը
թշուալներնս

Ակնարկի մը կը նկատուի ձեռքով պահակին
եւ քիչ մը աւելի կը մտնենտու, տեսնելու
համար քանի մը տող երկաթադրով լեղուն
թուղթի կտոր մը՝ որ սնոր լիցայ վրէւսմ
էւ Ու կը կարգամ հետեւեալը՝ որ մար

մինս կը լիշուէր. — «Ստորագրեալս, Անդրեաս Օսանէսեան», ամբողջ 45 տարի զաշտածս վարած եմ ազգ. լիբերտինանշան մէջ, Սամաթիա, Ռեւո, Պարսի, Պոյաճըքէօ, Գաւառ վաւաշ, Պէշմէքէաշ, իյուզաճէն, իւլիքի, իւլիքի, Մհնէմէն, Պրուսա, Շաքի, Գարաշիար, էլ իմ ժողովի, Ժողովի Սցաօր, աշաջ տեսողութիւնէ զրկուած ըլլալով, աւուր հաջի կարօտ միմաջած եմ Տիւքէ՛ք, ողորմի՛ցէք»։

Հաւատարեցողներու նոյն բազմութիւնը միշտ որ կ'աւելցնէ ու կը զանազան շարունակորդ Վարդ, միւրը, աղքատներու պոռն. հոտեղները երբեք միշտ աւելի կը շատանան երբեք միշտ աւելի կը շնչառութիւն Ամենքն կը կ'որոշակին մէջ մը հոս, մէջ մը հոն, աղքատներուս մասնաճիւղ հիւանդներու պէտքերը Վարդ մը դարդաշարակներ, իմ հետադարձութեան հոսուած, շտապ կը բաւարարութիւն կը կ'որոշակ կ'արգանքն պիտի մէջէն թաղուի: Ոչ մէկը ձայն կը հանէ, ոչ մէկը զիտողութիւն կ'ընէ Ոչ աւելի: զի՜ր՝ մարդուն երեքը կը նային, զէմբերներու տուած տեսակ մը սրտաշարք ու կարեկեկ զըջութիւն որ շատ քիչ անգամ կը յայնախիտ տղոց զորն: Յետոյ, միշտ լուռ, անխոստակ գործողներն պէտ, ձեռքերն իրեն դրոշմանին կը տանին, եւ սրնակին մէջ մէկ մէկ տաանոց հետեկմով կը հեռանան:

Անոնց կը յաջողուին ուրիշ հերկուտ աշ-
ղարհ մը, յետոյ խաւար մը անձեր, եւ ի
կերելոյ տառարեւել բազմաութիւնի մէջ որ
խնդց մարդը կը շրջապատեն Մէլէք, բարձ-
րասանց կը կարգաց թուղթին վրայ զոր-
ուսածը, Ուրիշներ մտիկ կ'ընեն հետեւէն
եւ քանի որ տասնոցներ կ'կ'յնանս սյը-
նակին մէջ, կաղ մուրաշից կ'ըն որ քիչ
սնդիլէն լսած եւ կարդացուածը, իր հաւա-
քած զորմէն հերկու հատ տասնոց
ձգէ:

Բաւական առնել կը տեսէ տտիկա
այդպէս Գանի մը անհեր զարթածան
միջուրէն թլնելու կու տան, ու կը հնոսան
Բաւաստոնը ինչդ տարան կը թլնական գոր-
ծունէութիւն ունեցող մարդու մը այդ
բուրմը անբարեկեի կ'երեւայ շատե-
րուն, մինչդեռ ո՛չ ոք կը մտածէ միևնույն
առնել ու շարժութեան առարկայ դարձնել
այդ անկուրմի անպատասպար մնացած ըւ-
լարուն գայթակղութիւնը Անկումը լա-
ցատրեի է ինքեիք. մարդը տոկացի է
միշտեւ այդ տորիքը, պիտասեի է օր մը
հօտ, օր մը հոն, ըլլայ Այլոտը մէջ, ըլլայ
գաւատեհորուն եւ կամ արտասանման
մէջ. Բայց երբ աշուճեիր կուրցիր են
մտածել է զթմութեան ձեռք բանալ
Պարզ է տտիկա, եւ ամէն մարդ կրնայ
հատիկաւ Բայց չեմ դեսեր ինչ ո՛ր պիտի
կրնայ բացատրել այդ խեղճութեան, այդ
չճշտութիւնն, այդ չլուսատութեան ու
անկումին լքման պատճառը, ո՞րի

Անդին՝ Ուսումն, Խորհուրդը՝ Ուսուցչաց օգնութեան Սնտուկի՝ Ժրագիրներ կը յօրհնէ, առտուն կանոնա ըռնէն՝ Եւրոյն միջոցներ կը խորհի զիչ մը աւելի մեծցըւնէ Սնտուկին՝ դարձապաշտելու ապակին վազողական ընկերութիւններ պար կը դարձնեն այդ Ժրագիրներուն չուրը, ինչպէս ազապաշտելու պիտի դարձնէին զեախկէն չորսուրորդը:

Ասդին՝ ռեսուցիչները կը մեռնին անօթով
Թութենէ, ռեսուցիչները կը մեռնին չքա-
ւորութենէ, ոգնութեան պակասէ:

Կրնա՞ք աւելի ցաւաղին հեղնանք մը
երեւակայել . . .

ԱՐԴԻ ԱՇԽԱՐՀԱԲԱՐԸ

(ԵՐՐՈՐԴՆԵՐԻ ՅՕՒՈՒՆԻՄ)

Յօգիլ գործածութիւնս.—Արդի աշխարհաբարի քերականութեան ամենէն կենսոտ մասերէն մէկն է այս, եւ այս մասից գրողներուն միջեւ անհամամարտիքութեան մէկէ աւելի կէտեր կան Հայր կը նկատուիք ուրեմն ուսուցիչներուն ուսադրութիւնը հրապարակայէ կէտերէն զլուաւարներուն զարաւր.

Աս—ը եւ ի յօղիւրուն գործածութիւնը այսօր միտքիմէ չէ Կ. Պոլսոյ աշխարհաշէտ բարին մէջ։ Գրողները համոզման են, երբ բարեւ ծայնաւորով կը վերջնայայ. այն ատեն միշտ եւ յօղը կը գործածուի։ Բայց երբ բարեւ բաղածայնով կը վերջնայայ կամ զորոհիւր որսն, եւ յօղը կը գործածեն։ Երբ յօշ անող բարին յաճորդող կամ ծայնաւորով կը սկսի, եւ կամ ի բաղաձայններով. կան գրողներ ալ որոնք լապաձայնով վերջացող բաւերան լոյս մը մը յօղը կը գործածեն, ի լոյս անտեւերը անտեղ յաճորդող բարեւ էական լոյսին սահմանական ներքին կամ անկատարն է եւ. կամ «ու», «աջ», «խիւ», «անուրի», շարիտակներ, եւ «ի վար», «ի վեր» նա. խաղրութիւնները։ Միեւ յայտ գործածու. թանկ վերջիւր աւանդած ենք, ոչ միայն գրողներուն այդ է այսօր Պոլսոյ մէջ ընդունուած ձեւը թէ՛ ժողովրդեան կողմէ թէ՛ գրողներուն։ Դեռ նաեւ որովհետեւ այդպէս գործածած են Փէշտուրմանի Ղրիզդէ, Տէրոյնցի, Զորոյնցի, Ստեփան Ոսկանի, պէս հեղինակութիւններ, որոնք աշխարհաւոր գրած են անհայտ ատեն մը երբ ինչու ինչ զեռ ձեւին մտած պայմաններ լաւան նորութիւններ, կամ զբարբալի ինչեղութեամբ կատարուած մտքիմէն վերջին։

Բ.—Անորոշ յօդին գործածութիւնը կըր-
կին ձեւ ունի այսօր Պրլոն ւախարհաբաւ-
րին մէջ, Կան որ «լը» անորոշ յօդին Բը-
կը ջնջին ձայնաւորներու առջեւ, ինչ որ

նորարարու առկորու թիւնն մըն է լիզուին՝
մէջէն Ռակ մեծամասնութիւնը «մըջին ԸԸ»
բայի ջնջելու երեւք արձականո մէջ, եւ լակահնա
բայի յանձնակալանք ներկայիս էն. անկախ
տարլին բոլոր դէմքերուն, ինչպէս նաեւ
«Տ» շարիչակալին առկեւ «մըջին ըզմ Գ»
մը կ'աւանդեն Այս մեծելը, որ ժողովուրդին
գործածած ձեւն է, միւր տարարարարար
անդրախիլ գործերէն գործածուելէ ետքը
թէէն միջոց մը վտարուած է կարգ
գործողներ կողմէ, բայց տաս տասնըհինգ
տարլի ի վեր հետշէլուէ ընդհանրաւարու
վրայ է Այս ձեւն է զոր աւանդած ենք
մանք ալ:

Գ.—Ջանացած ենք ամիօրինը հնարեալ զածին չափ յստակ կերպով այն կանոնները, որոնց շնորհով կարելի է ճշդել թե՛ ո՛ր կապտը է յոյճ գործածեն, եւ ո՛ր չգործածենք։ Այդ մասին շատ մը նոր դիտողութիւններ ներկայացուցած ենք։ Գէտ մը հոսեւ լրլայ կուռքենք մասնաւորապէս Կոստանթնուլի մեր խաղիչներուն ուշադրութիւնը, «ի», «ու», «ոյ» եւ «երու» կ'տարբեր վերահարութիւն ունեցող եղակի կ'են յոյճնալի սեռականներուն եւ տրականներուն, ինչպէս նաեւ գործիականներն որոշ չի՛ն յօջ չառնելու պարագան է։ Ըսած ենք արդէն թէ այդ հոյովները չեն առնոր որոշին յօյ, բայց կ'առնեն զիւ, մօրտ յօյ, եւ իր դրենք «իբ ճեռքոր»։ «իբ միջամտութեանը»։ Խնդիր է սաւական թէ «մեր», «ձեր», «իրենց» ստացան կան ածականներուն հետեւող զոյականներուն քով զրուած յօյը,—որ միշտ միջութեան թէ կամ ն, եւ հետեւաւոր դիմորտ յօյ չանդամանք չունին,—պէտք է պահել գործիականին, ինչպէս նաեւ յօյ չառնող սեռականներուն ու տրականներուն քով։ Այդոնեւ, ընդունելով ճան զերձ թէ՛ այդ պարագային՝ ըր զիմորտ յօյ չէ, եւ թէ որոշին յօյց գործիական մէջ չի գործածուիր բնւա, «մեր գիրքը», «ձեր գիրքերովը», «իրենց գիրքերովը» գործիականները գործածան է։ Մենք, նկատելով որ «մեր», «ձեր», «իրենց» ստացական ածականներուն հետեւող զոյականներուն լրայ զրուած յօյը որոշին յօյ է, աւանդած ենք թէ այդ յօյը կը յապտուի կապով պարագաներու մէջ։ Իսկ տրդի գրաւոր լեզուն մէջ երբեմն «մեր գիրքերով» գործողներուն ճաշակին համեմատ մասնաւոր նախընտրելի է թէ այս երկու ձեւերէն ո՛րը պիտի ստանայ վերջնական նշուելու գործումը։

Դ. — Կարևոր խնդիր մյն ալ յատուկ
անուններու յօդին դործածութիւնն է
որուն մասին զրոշները բարորոշին համա-
ձայն չին: Մինք ջանադած ենք կարելի
հետին ջափ պակսեցնիլ յատուկ անունն
ներու ըրով յօդի դործածութեան պարտի:

դաները, ինչ որ որոշ ձգտումը կ'երեւայ
մեր արդի լաւագոյն գրողներուն:

Դիքանոմներու, գործածութիւնս։— Այս բարեպաշտութեան մէջ ընդունած ենք աշխարհապաշտութեան հետեւեալ միայն, ինչով թողլով դրաբար դերանունին ձեւերը որոնք այլեւս բարոյութիւն զարգած են դործածական ըլլալէ։ Պէտք է զիտել տանք սակայն թէ արդի աշխարհաբարբարսին մէջ գործածուած դերանունները ժողովուրդին դործածած թիւինէն քիչ մը կը տարբերին։ Այսպէս, երբ ժողովուրդը անձնական դերանուններու հայցականին համար կը գործածէ «Իս», «Մեղ», «Երեք», «ձեզ», եււն, այսոր պողովուրդին ստուար մեծամասնութիւնը որդ ձեւերուն տեղ ընդունած է դրաբար հայցականները, այսինքն «Պի»։ «Ղլեզ», «Ղըզը», «զձեզ», եււն,։ Այս գործածութեան զլխաւոր պատճառը եղած է իմաստի շփոթութեանց տեղի չտալը։ Իշտեղ, որովհետեւ եթէ զով հայցականը զոնց անունը, հարկ պիտի ըլլար «Ինք»։ «Իրենք», «ան» «անոնք» ձեւերը «գործածել թէ՛ ռուղականի եւ թէ՛ հայցականի համար։ Զակեղական կ'ստոր, կ'ան արդի գործիւնրուն մէջ ուսման որ զով հայցականը չգործածելու համար «Մեղ», «քեզ», «ձեզ» եււն, ձեւերը իբր հայցական կը գործածեն, եւ տրականի կը վերապահեն «Մե», «ին», «քեզի», «ձեզի», եււն, ձեւերը, որ, բուն, սակայն, ժողովուրդեան լեզուին մէջ իր գործածութիւնն ունեւ իբր հայցականու Յաւրաբարականի համար այլ տաւանած։ «Ղը» «Ղըր» կամ «Ղըրա» հայցականներուն գործածութիւնը, թիւեւ զի հայկապարդիւնը «որ» եւ «որոնք» ձեւերը կը գործածեն յայտնա տեղի տալով հմուկեմանք։

Տաղադարձախախտ լեզու, — Ուրիշ կէ-
մըն ալ, որուն վրայ ուսուցիչներուն ու
շարժաւթիւններու կողմէն ճշտութիւն, ա-
զանի մը բերականախան չեղումներն են
զորոյ ցառուն ներդաշնակութեան տալով
ուսած ենք ընդդէմի տաղադարձախախտ
ուրն մէջ, ինչպէս ամէն լեզուի մէջ ըն-
շուսուած են շարի կը համարուի համա-
ոստ կերպով նշանակուի հոս մեր ընդդե-
մած հետեւեալ երեք չեղումները, որոնք
կ'երեւան տալէն մեր զատադրէին ոտա-
նաւորներուն մէջ.

Ա.—Եւ յօրը դործածած ենք փոխանալ
ը ի բաղաձայնով Վերջացող բառերուն
վրայ, ամէն անգամ որ այդ բառերուն
ետեւէն ձայնաւորով եւ կամ ի կամ
բաղաձայնով սխտը բառ մը եկած է:

Բ. — Մի անորոշ յօդին ըը ջնջած ենք
 ձայնաւորի առջեւ ռմբէն անդամ որ վայն
 կին իմը պահանջած է. այս է պատճառը
 որ յաճախ «մըն ալ», «մըն է» ձեւ
 ւերուն տեղը դարձած ենք «մ'ալ», «մ'է»

Գ.—Երբեմն յօղր ջնջած ենք տողին
ծայրը յանդիս պատճառաւ:

ՀՐԱՆՏ ԵՒ ԶԱՊԷԼ ԱՍԱՏՈՒՐ

«Ум. 7, 14» в 16 16 0 16 16 (3)

ՎԵՐՋԻՆ ՆԱՄԱԿԸ

(१, २, ३, ४, ५, ६)

Արմինէ ամենեւեւ մտքէն չէր անցը-
նել անխաղաղ ռաւն մը բրած ըլլալ, եթէ
մէկը — արթունհիւս օրինակի համար —
հաղորդութիւն ըլլնքը, շատ հաւանական
է որ չզօգի մը վարձանիս խտանութեան
համարն համար իր զգացած հա-
մարձութիւնը Մարգարեան ամենեւեւ կո-
տորեալը կը թուէր իրեն տն: Առաջ
Հրատմար հնանցած, շատ անգամ վազ-
մակոթեալ, հնազանդելու համար զու-
միկըր տունէն, մինչ հիմա որոշ, անքա-
նահամբարեթեալ մը կը սպասէր տիկ-
նոջ արտանութեան, որովհետեւ — հար-
է ըսել — զոյն տեւեկու յայտ ունէ
միշտ եւ շատ քիչ անգամ յուսալիւս
կ'ըլլար Սովալն, կարծ, հազով յայրիկեա-
մը տեսող, տոկոկցութիւնները, հաղիւս
քանի մը բաւե ըսողիցեալ խոսակցու-
թիւնները չէին բաւել ար իրենց: Վեր-
ջապէս թղթակցութեան ընդմիջում
մտան: Հարկը ինչպէս միշտ, ստեղծե-

միջոցը, մոտակայ պարտեզի մը մէջ — ու
շատ անպահ կ'երթային պտտիլ — տեղ
մը որը եզրն համալինեալ համար, տեղ
ւախտ թուփեալ հերքել ծածկուած
փորթի սիրուն խորը մը որ թղթատար
պաշտօնը պիտի կատարէր իրենց համար
1915 թ. 12 15

Միջին Ժամանակն, որ դարձել, պղծ, Թիկուց մասնաւոր յարմարութիւն մը ցոյց տուած էր շարագրութեան, սիրոյ երազներով արբէլի սպիտիկ ճանաչանդեղնով մը եղած էր Մարգի րի սիրոյ նամակները կարգաւորվ կը Համարուէր թէ լաղղին ոտը քրտական քմաճածոյքերէն մէկը սպաւ սուշէ բրած էր այն աղջիկն ուր կինս զրապիտանէ մը բլում Համակ զգացուածին րի ինքնապակ տողերը զորս երկար աններգաճնակ գիրերով կը շարէր թուզ, թին միայն

«Պաշտպանող Հրաման», դրոժ էր նա-
մանակերէն մէկուն մէջ, քիւ շտապ
քրտու մը եր ինքն ճամբար ապա-
ստու մը եր ինքն մը բացարձակ
միտուն կը տանում: Այն, ինչ կեանք
անհապատ թափանումը մը առա-
ջագիտութիւնը մէջ, իրական
հիմար ամբողջ պատուի փառա-
քիւնը մը պիտի լինէր:

«Դանկարձ չղցացիր դուռն, եւ քու սիրտուն
«Ղեկեղճ խաւարը լիտեց լոյսի, վշառու
«Թխելը՝ յոյսի, մաշի՛ կեանքի . . . յարու
«Թխին արի կարծիւն Օրհնեալը ըլլալու
«Քարտի Հրանտան Հիւսիս կը զգամ թխ
«Կ'ապրիմ. կ'ապրիմ եւ երջանիկ եմ. Ի՜նչ
«անուշ երաժշտութիւն «Արիւնէ՛, կը
«սիրեմ քեզ, միշտ պիտի սիրեմ» բառեւ,
«բութ մէջ՝ որոնք ամէն վայրկեան կը
«հնչեն անսովջիկ ճիւղ առաջին որսու
«պէտ Սրիկնէ՛, հողոր, միշտ կրկնէ այ
«սիրը անուշ ու մաքուր բարբառքը՝ որ
«Փերկէին իրերին մէջ՝ նուիրադորձեալց
«... կենսառու. սլատդամ Ախ Հրանտ
«Կեթ՝ օր մը . . . բաղը ո՛չ ո՛չ, միշտ պիտ
«սիրես զիս, արկուղն է՛, սպշտիկ
«Հրանտան Սրտիդ այն աղնուութիւնը, այ
«Քարտի թխը որով յարգեցիր այն որ
«Քրէշներ կ'անադղէին, սիրեցիր ան՝ որ ու
«Իրեցին կը ծագըլթին, միթէ՛ բուսկան
«Հէ՛ ջոյց տալու եմ միշտ պիտի սիրե
«զիս . . . Ի՜նչ եղանակութիւն, Աստուած
«Իմ . . . » եւ այլն:

Հրահատ կը հիսնանար Ինք, աւելի դրա-
կան եւ բնաւորութեամբ յեղիշողուկ, Հէ-
ղիսեօր լաւ մը թէ ի՛նչ է սէրը. Հէր կրք

նաոր չափելի խորուժիւնը Արմինիէ սիրոյն Միշտ կը պատասխանէր անոր նամակներէ լուսն, գրեթէ անոր քրտնեղը կը իրկէին ինք անհաւա՛ր, որովհետեւ կը զգար թէ չէր իր կողմէն լաւագոյնը կարող լինել գտնելու: Արմինէ ասիկա էջեր նշամարի սակայն, կրնար յիշել թէ ինչի՞նք քրտն էր հիւանալի կը գտնէր Հրանտին նամակներէ: Իր, բաւական է որ «կը սիրեմ»ը կը պարզ բռնակէին անոնք, ի՞նչ պէտք ունէր ուրիշ բանի, հոգի էր անկէ աւելին: Ապա ի՞նչ սիրելի կը հասկնար Հրանտը սիրելու անկէ սիրուելը:

Հրամայ է՛ք արժր Արմիննու Դոժուա
Է՛ր քաղ. ճամբարն թխնէ կը զգար ապա
հոգաբար, զստ հաւանակմարար կը քի
բէր ալ, որչափ որ կրնան արեւ իրենին
պէս արար ու թոյլ բնաւորն թխնենք ի
սեւը — Արմիննու ճշգր հակառակը — կ.
նմանէր այն կակուճ ձիւնին որ արեւ
ստաջին ճտաղապթ մը կրնայ հարկնել
կը զգար թէ իր ծոցիդին կամօրն հակա
ռակ Արմիննին հետ ամուսնանալու զս
ջութիւնը պիտի չուենենար կըրքք, կ.
ղգւոյ, օակպայ, առ այսմէ, զամբ որ մէ
ն ալ սպքան առաջ զոցած էր, չէր ունե
ւտ զառնայ, միայն որ կրկինը խոստար

առանց խորհելու թէ ասորիսն հետզհետու աւելի կ'աժառաղէր ու անկարելի կ'ընէր խլովոր աղջկանս սիրտը իրեն հետ կապող չլթաշային Չար չէր ձրանաւ, երբեք. յայ բելու մտադրութեամբ չէ որ կ'ընէր այս ամբէրը, ընդհակառակը բարեւոր ընկեր Սորմիշէն խնայիլ կը կարծէր այսպէս ամէլէ խառնատնայտլ Մէջ բառով տղայ մըն է ան՝ հակառակ իր բոլորած քսանընդ տարիներուն, որոնք կեանքին ընկերու էին ընտրելու. ժամանակը բեքած էին իր բնն համար, չնորհու ճորը նկութատնայտլուն՝ կազմութեան Արդէն. խորջի տարին մէկ քանի անդամ ծնողը վախճալ յայտնած էին իր տոժանութեան, բայ ինք մերժած էր կանխատեսաւթիւն պատրասակելով, թէեւ իր պատիւ իրեն պէտ է ըռել թէ Արմիշէն վրայ խորհելու տղայէն վարածած էր, զգած ժամանակ յետադիւր համար հարեալ էր.

Յետոյ, իր սկսարմտի հեռատեղոց
 թիւար դուշակելով թէ վերջապէս օր
 պիտի ստիպուի տեղի տուլ խորհեցաւ
 երեւնիլ զոճարդէնեան նուիրակ իր սիրու
 Նրին, ապապալին անոր տալիւ հարուս
 ծին նախապէս զրամական վիտարկնու
 թիւն մը ըրած ըլլալու համար . . .

(Հարությունյան)

